

SENSUL RĂSPUNDERII CREȘTINE

„Istorisirea lui Neemia, fiul lui Hacalia. În luna Chișleu, în al douăzecilea an, pe când eram în capitala Susa, a venit Hanani, unul dintre frații mei, și câțiva oameni din Iuda. I-am întrebat despre iudeii scăpați care mai rămăseseră din robie, și despre Ierusalim. Ei mi-au răspuns: «Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile sunt arse de foc».

Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns, și m-am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor, și am zis: „Doamne, Dumnezeul cerurilor, Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu, Care ții legământul Tău și ești plin de îndurare față de cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale!

Să ia aminte urechea Ta și ochii să-Ți fie deschiși: ascultă rugăciunea pe care Ți-o face robul Tău acum, zi și noapte, pentru robii Tăi, copiii lui Israel, mărturisind păcatele copiilor lui Israel, păcatele făcute de noi împotriva Ta; căci eu și casa tatălui meu am păcătuit. Te-am supărat, și n-am păzit poruncile Tale, legile și orânduirile, pe care le-ai dat robului Tău Moise.

Adu-Ți aminte de cuvintele acestea pe care le-ai dat robului Tău Moise să le spună: «Când veți păcătui, vă voi risipi printre popoare; dar dacă vă veți întoarce la Mine, și dacă veți păzi poruncile Mele și le veți

împlini, atunci, chiar dacă veți fi izgoniți la marginea cea mai depărtată a cerului, de acolo vă voi aduna și vă voi duce iarăși în locul pe care l-am ales ca să locuiască Numele Meu acolo». Ei sunt robii Tăi și poporul Tău, pe care l-ai răscumpărat prin puterea Ta cea mare și prin mâna Ta cea tare.

Ah! Doamne, să ia aminte urechea Ta la rugăciunea robului Tău, și la rugăciunea robilor Tăi, cari vor să se teamă de Numele Tău! Dă astăzi izbândă robului Tău, și fă-l să capete trecere înaintea omului acestuia! Pe atunci eram paharnicul împăratului.“

Știm din viața renumitului teolog Jean Calvin, de la care se trage și numele Bisericii Reformate de astăzi, că el avea preferință pentru o singură carte și anume, Sfânta Scriptură; de asemenea era stăpânit de un singur gând: acela de a cinsti Numele lui Dumnezeu.

Același scop îl urmărim și noi prin Cuvântul Scripturii, care ne ajută să trăim spre gloria Numelui Dumnezeului nostru, dăruindu-ne putere și călăuzindu-ne pe calea Sa din biruință în biruință.

Primul capitol din cartea proorocului Neemia, conține în esență, semnificația responsabilității creștine. Este o învățătură plină de însemnătate, care constituie o condiție de bază pentru orice acțiune în Împărăția lui Dumnezeu; și anume, ne arată în modul cel mai clar, conștiința răspunderii înaintea lui Dumnezeu cât și față de semenii noștri, ceea ce ne determină credința întru Cristos și acceptarea mântuirii Sale. Dacă suntem conduși de simțul responsabilității noastre, vom ajunge să-I slujim Domnului așa cum se cuvine.

În acest capitol, observăm două aspecte: cum se naște și se dezvoltă conștiința responsabilității; apoi cum își dovedește ea efectele practice în viața noastră.

1. Privind mai îndeaproape viața lui Neemia, îl vedem în slujba lui Artaxerxe, împăratul Persiei, la Curtea din Susa, capitala fortificată din provincia Susiana, și reședința imperială de vară, situată la circa 1 200 de kilometri de Ierusalim. Neemia ocupă aici înalta funcție de paharnic, bucurându-se de încrederea împăratului și a împărătesei, datorită purtării sale demne și corecte. Funcția de paharnic era direct legată de viața personală a împăratului, pe care paharnicul îl înveselea și veghea la siguranța lui. Deci Neemia o ducea bine la Curtea Regală. Ce l-a împins atunci să ceară o lungă vacanță, renunțând la un post atât de onorabil în schimbul unei perioade foarte dificile de 12 ani, trăite în folosul poporului său? Cine l-a determinat să se despartă de comoditatea și privilegiile pe care i le conferea poziția sa de slujbaș al împăratului, pentru a împărtăși soarta grea a poporului său? Nu există decât un singur răspuns la această atitudine: ceea ce l-a forțat să procedeze astfel a fost un puternic simț de răspundere care a pus stăpânire pe inima lui și nu l-a mai părăsit niciodată.

Cum putem interpreta altfel acest eveniment?

Ne-o spune însuși Neemia, după ce ia cunoștință despre starea nenorocită în care se afla poporul său, pribeag de 150 de ani: „*Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns, și m-am jelit multe zile*“ (1.4). Și din durerea acestei inimi devotate țâșnește rugăciunea către Dumnezeu: „*Ascultă rugăciunea pe care Ți-o face robul Tău acum, zi și noapte, pentru robii Tăi, copiii lui Israel, mărturisind păcatele copiilor lui Israel, păcatele făcute de noi împotriva Ta*“ (v. 6).

Neemia se știe stăpânit și călăuzit de mâna lui Dumnezeu, după cum mărturisește el însuși: „*mâna cea bună a Dumnezeului meu fusese peste mine*“ (2.18). Este mâna divină care l-a luat cu totul în stăpânire, mâna care i-a oferit din puterea iubirii dumnezeiești, el fiind un om integru, un om de caracter, cu suflet curat și o purtare ireproșabilă.

Această iubire divină a fost ca o scânteie care a aprins în inima lui Neemia o credință vie și o profundă dragoste pentru Dumnezeu.

Credința vie și dragostea de Dumnezeu pătrund în inimile oamenilor, ca rezultat al lucrării divine, și sunt o dovadă că ne-am întâlnit cu Dumnezeu și am înțeles mesajul transmis de dragostea Lui. Iubirea lui Neemia pentru Dumnezeu era rodul unei revelații dumnezeiești, o dragoste limpede ca apa de izvor. De aceea, această iubire nu se exteriorizează numai sub forma unei emoții religioase de o clipă, a unei evlavii trecătoare, ci se manifestă ca o forță care-l stăpânește și îi determină întreaga viață. Dragostea lui Neemia pentru Dumnezeu izvorăște din capacitatea de a înțelege lucrurile capacitate ce a primit-o din partea Sa: El i-a deschis ochii să-și vadă atât starea lui, cât și aceea în care se afla poporul său. Această dragoste îl smulge pe Neemia din egoismul său, făcându-l să înțeleagă că nu Dumnezeu era la dispoziția lui, ci el trebuie să stea la dispoziția lui Dumnezeu. Neemia își dă seama că toată energia, înțelepciunea, voința și elocvența lui, într-un cuvânt tot ce are și tot ce este nu-i mai aparțin lui însuși, ci lui Dumnezeu și lucrării Sale, și în felul acesta el devine tot mai conștient de responsabilitatea care îi revine înaintea lui Dumnezeu în ce privește modul în care își întrebuințează viața.

Dar iubirea lui Dumnezeu nu numai că trezește în inima lui Neemia simțul răspunderii, ci îi îndreaptă privirile spre semenii săi, către poporul căruia îi aparține. El recunoaște în acest popor nu numai neamul său și pe strămoșii săi, dar știe că acesta este poporul iubit de Dumnezeu, ceea ce face să declare atât de mișcător la versetul 10: **„Ei sunt robii Tăi și poporul Tău, pe care l-ai răscumpărat prin puterea Ta cea mare și prin mâna Ta cea tare”**. Putem remarca aici unele cuvinte mai accentuate, și anume pronumele posesive: Tăi, Tău, Ta. Cu alte cuvinte, compatrioții lui Neemia sunt posesiunea lui Dumnezeu, obiectul

dragostei Sale, și ocară care apasă asupra Ierusalimului se răsfrânge greu și asupra Numelui Domnului. Aceasta răscolește sufletul lui Neemia. El nu-și mai găsește locul. Se simte responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru starea de ruină în care a ajuns Ierusalimul, pentru jalea poporului său. Împins de simțul responsabilității, el nu mai poate sta liniștit nici o clipă în palatul din Susa. El trebuie să se supună voinței lui Dumnezeu și să se ducă să ajute la rezidirea orașului dărâmat de atâta vreme.

Deci, sentimentul de iubire îl pune în mișcare. Este dragostea pentru Dumnezeu, pentru poporul său, pentru cetatea sa de origine. Prin aceasta putem înțelege ce forță reprezintă simțul răspunderii. Într-adevăr, faptul de a fi conștienți de răspunderea pe care o avem înaintea lui Dumnezeu este dovada reală a dragostei noastre față de El, este piatra de încercare care arată dacă iubirea aceasta este doar un sentimentalism îmbrăcat în haina evlaviei, sau o dragoste adevărată care, așa cum spune apostolul Pavel, **„a fost turnată în inimile noastre”** (Rom. 5.5).

Dacă pretindem că-L iubim pe Domnul Isus Cristos, dragostea noastră să nu rămână la această afirmație - fără să ne dăm seama de răspunderea pe care o avem față de semenii noștri cufundați tot mai adânc în deșertăciune și păcat. Dragostea pentru Cristos ne obligă, ne împinge mereu către cei din jurul nostru, ca să-i servim, să-i ajutăm. În aceasta constă secretul care l-a făcut pe apostolul Pavel să manifeste o râvnă neobosită și să depună niște eforturi extraordinare în lucrarea Evangheliei. El a fost pe deplin stăpânit de puterea Domnului. Iubirea lui Cristos l-a cuprins și l-a copleșit într-o asemenea măsură, încât l-a făcut să coboare de pe cal, pe când era dezlănțuit în prigonirea creștinilor din Damasc, l-a făcut să iasă din turnul îngâmfării și al egoismului în care se zăvorâse. A venit clipa când să vadă și să înțeleagă altfel lucrurile.

Dragostea lui Cristos l-a înfășurat și i-a trezit simțul răspunderii, sub o altă formă decât atașamentul față de datinile strămoșești.

La un moment dat, apostolul Pavel se simte dator față de lumea întreagă. El își închină întreaga viață în slujba lui Cristos, fiind gata să sacrifice totul pentru cauza Lui. Ajunge până acolo să-și asume suferințele cele mai grele, să accepte a fi anatemizat dacă aceasta ar conduce la mântuirea poporului său (cf. Rom. 9.3. N.Red.). El declară deschis: „*Căci dragostea lui Cristos ne constrânge*“ (2 Cor. 5.14).

Dragostea lui Cristos reprezintă și pentru noi motivația slujirii și izvorul puterii de a mărturisi Numele Lui. Este dragostea care ne obligă, care trezește în noi simțul răspunderii de creștini. Da, aceasta este opera făurită în noi de iubirea lui Cristos. Ea ne face capabili pentru slujirea semenilor noștri. Dar, înainte de a fi în stare să-i îmbrățișăm pe cei din jurul nostru, trebuie să fim stăpâniți de Cristos. În ce condiții are loc această minune? Ea se produce numai atunci când păcătosul se oprește în fața crucii de pe Golgota - numai atunci și numai acolo. Dacă ne oprim în fața Celui Răstignit, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii, făcând să amuțească toate scuzele noastre ieftine, atunci ni se va arăta și nouă taina iubirii divine; atunci toată îngâmfarea noastră se va prăbuși, în timp ce noi, copleșiți de sentimentul propriei păcătoșenii, vom rămâne proster-nați în adâncă umilință la piciorul crucii. Dar tocmai această prăbușire totală ne face să înțelegem dragostea lui Dumnezeu și îndurarea Lui nemărginită care L-au făcut să-și sacrifice Fiul pentru mântuirea noastră. Așa ni se deschide și nouă posibilitatea să pricepem ceva din măreția iubirii lui Dumnezeu și, după cum spune apostolul Pavel, să cunoaștem lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea acelei iubiri divine, care îi copleșește nu numai pe cei credincioși, dar mișcă întreaga omenire, chiar și pe cei răzvrățiți

și dușmănoși. Dumnezeu iubește lumea întreagă, chiar și pe aceia care îi prigonesc pe urmașii Domnului, căutând să nimicească Ierusalimul. Biblia afirmă că „*atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu*“ ca s-o mântuiască de la pierzare.

Iată, deci, ce l-a făcut pe Neemia să vadă în semenii lui pe cei iubiți, chemați și mântuiți ai lui Dumnezeu. Dragostea lui Neemia față de neamul său ne ajută și pe noi să înțelegem că Domnul Isus ne-a mântuit pentru a ne putea folosi spre salvarea semenilor noștri, spre a lucra împreună la zidirea Ierusalimului spiritual. Aceasta dă sens vieții noastre de creștini, ne aprinde râvna pentru lucrarea Domnului și ne face să ne simțim răspunzători atât față de Dumnezeu, cât și față de cei din jurul nostru, față de colegii de muncă - față de superiorii ca și de subalternii noștri, față de vecinii și prietenii noștri preocupați de tot felul de lucruri. Iubirea creștină trezește în noi simțul răspunderii, ne face să ne simțim datori față de toți oamenii. Ea este izvorul puternic al oricărei lucrări săvârșite în Împărăția lui Dumnezeu.

2. Acum să ne punem întrebarea: în ce mod se poate manifesta acest simț de răspundere în viața practică?

Răspunsul la această întrebare constituie al doilea aspect pe care-l desprindem din capitolul 1 al cărții lui Neemia. Putem observa din capul locului că, atunci când și-a dat seama de răspunderea sa înaintea lui Dumnezeu și față de poporul său, Neemia n-a fost imediat impulsionat de gândul să plece spre îndepărtatul Ierusalim, ci el simte mai întâi nevoia de a cugeta și a se reculege în liniște adâncă.

a. Mai întâi, el ascultă în tăcere raportul lui Hanani despre nevoile în care zace poporul și orașul său atât de pretuit. Da, a asculta nu numai cu urechile, dar și cu inima, a căuta să te transpui în situația nenorocită în care se află alții, identificându-te cu nenorocirea și durerea altora, înseamnă

capacitatea de a simți cu alții, de a le acorda atenția cuvenită, și aceasta este o caracteristică fundamentală a unui slujitor al lui Dumnezeu.

Este o artă să ascuți cu atenție pe cineva. Poți asculta numai cu urechea, fără ca cele auzite să te pătrundă adânc; poți fi mișcat în mod superficial pentru ca apoi această emoție trecătoare să dispară rapid și fără să lase vreo urmă. Această atitudine nu este, nicidecum, atenția pe care o acordă dragostea. Putem asculta păsurile altora nu numai cu urechea, ci și cu inima, așa cum i-a ascultat Iosif în temniță pe ceilalți deținuți când i-au istorisit visurile lor. Printr-o ascultare cu atenție a doleanțelor, care este dictată de inimă și care poate să deschidă uși tainice, se stabilește o punte de comunicare între oameni. Așa devenim părtași nevoilor, dificultăților, suferințelor și necazurilor altora, și această atitudine trezește în sufletul nostru un sentiment de compătimire adevărată, profundă, simțământ caracteristic unui slujitor al Domnului.

Dacă dorim să-i ajutăm pe semenii noștri, atunci trebuie să ne însușim într-adevăr necazurile și frământările lor, să ne împovărăm cu sarcinile lor. Aceasta nu se poate face rămânând rezervați, retrași în cuibul călduț al egoismului pios. Trebuie să deschidem larg ușile inimii ca să putem asculta strigătul nevoilor omenesți. La fel ca Neemia, să ne informăm cum stau lucrurile cu Ierusalimul duhovnicesc, să căutăm a fi mereu, pe cât posibil, la curent cu tot ce ține de misiunea noastră în lume. Da, după cum afirma un prieten, într-un mod foarte plastic, un creștin adevărat trebuie să citească jurnalul cu evenimentele zilei, pentru a ști ce se petrece pe glob și astfel să poată contribui, prin rugăciuni de mijlocire cât mai specifice, la rezolvarea unor probleme concrete.

Întâi de toate, pentru a fi capabili de o ascultare cuvenită, avem trebuință de ceea ce ardea și în inima lui Neemia, de ceea ce constituie izvorul puterii pentru slujire, și anume

de dragostea lui Dumnezeu, turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Ea este aceea care ne deschide urechea, ne face ochiul mai ager, sufletul mai sensibil la nevoile omenesți; ea inspiră și naște încredere, ea ne direcționează spre acțiuni practice, concrete și ne dă forța necesară de a purta cu devotament poverile lumii în care trăim.

b. Să mai vedem la Neemia un alt aspect care ține de conștiința responsabilității. La versetul 4 el spune: „*Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns și m-am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat...*”

Vedem la acest om al lui Dumnezeu o întristare profundă, o compătimire adevărată, care se poate numi plânsul iubirii. Înțelegem noi oare pe deplin acest plâns al iubirii pentru dărâmăturile Ierusalimului duhovnicesc – pentru nevoile și frământările îngrozitoare care zbuciumă atâtea popoare ale lumii? Pentru atâtea slăbiciuni și deșertăciuni care bântuie omenirea? Desigur că noi ne îngrozim citind prin ziare despre grozăviile și atrocitățile care răscolesc diverse națiuni; suntem profund indignați din pricina nedreptăților și a faptelor monstruoase săvârșite de anumiți oameni lacomi de bani, sau de cei afectați de setea teribilă după putere și întâietate. Dar am plâns noi vreodată, am fost într-adevăr întristați pentru oamenii care nu mai au nimic dumnezeiesc în ființa lor, oameni care au ajuns orbiti de patimi, ființe vrednice de plâns? Plângem noi oare așa cum îi plângea Domnul Isus Cristos pe locuitorii Ierusalimului zicând: „*De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripă, și n-ați vrut!*” (Mt. 23.37).

Sau cum plângea apostolul Pavel, care, la despărțirea de frații săi din Milet, le spune: „*Aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare dintre voi*” (F. A. 20.31).

Iată ce înseamnă un plâns pătruns de iubire divină, lacrimi care sunt sămânța cea mai fecundă pe ogorul Evangheliei. Să ne gândim numai la tinerii împietriți, care nu

s-au schimbat deloc la muștrările aspre ale tatălui lor, dar au fost în schimb adânc mișcați de lacrimile mamei lor, pline de duiosie. Dacă în spatele tuturor acțiunilor noastre, în predicile și sfaturile noastre, în muștrările și îndemnurile noastre ar picura mai multe lacrimi, izvorâte dintr-o compătimire mai profundă, de slujitor al lui Dumnezeu, câte inimi, care rămân închise la slaba noastră vorbire, s-ar putea deschide!

Vedem apoi că Neemia nu rămâne cufundat în întristare, dar nici nu pleacă grăbit în misiunea sa. Ci el cade în genunchi și varsă lacrimi într-o rugăciune de mărturisire și căință. El zice: „...*ascultă rugăciunea pe care Ți-o face robul Tău acum, zi și noapte, pentru robii Tăi, copiii lui Israel, mărturisind păcatele copiilor lui Israel, păcatele făcute de noi împotriva Ta; căci eu și casa tatălui meu am păcătuit*“.

Remarcăm că Neemia vorbește nu numai în numele poporului său, pentru orașul aflat în ruine, ci el însuși se căiește împreună cu întregul popor, asumându-și vina neamului său, solidar la nenorocirea venită asupra lor. El spune textual: „*păcatele făcute de noi împotriva Ta*“. Pune mai întâi persoana lui. Deci este o căință personală. Și nu ne înșelăm afirmând că tocmai aici se află secretul tuturor izbânzilor de mai târziu în zidirea Ierusalimului, și anume în această căință personală, în această stare de umilință sinceră, poziție de pe care își mărturisește propria sa păcătoșenie, dar bizuindu-se pe harul și îndurarea lui Dumnezeu. Fiindcă orice izbândă, orice biruință câștigată pentru cauza Împărăției lui Dumnezeu și orice trezire spirituală încep printr-o smerire profundă și prin căința adâncă a credincioșilor. Căința omului face loc acțiunii lui Dumnezeu.

Înainte de a ne îngrozi de crizele în care se zbate omenirea, să conștientizăm faptul că fiecare dintre noi, în sfera lui de activitate, este vinovat, într-o măsură mai mare sau

mai mică, și suntem cu toții responsabili de situația actuală. Suntem vinovați de lipsa unei trăiri la înălțimea chemării noastre, de lenevie și de neglijarea unor porunci biblice foarte clare.

Principala vină a creștinilor nu constă în diviziunea confesiunilor și bisericilor care poartă diverse denumiri, ci în lipsa unei pocăințe profunde, care să miște toate bisericile și pe fiecare credincios în parte, pocăință care este nevoia noastră actuală cea mai urgentă.

c. Cu aceasta am ajuns la un al treilea element care se desprinde din comportamentul lui Neemia în textul citit la început. Trezirea sentimentului responsabilității nu l-a împins doar la smerenie și căință, ci prin aceasta l-a făcut să se apropie și mai mult de Dumnezeu. El caută o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, o cunoaștere mai adâncă a voii Sale descoperită în Cuvântul Său. Neemia se cramponează de promisiunile divine și nu mai are decât o singură dorință, și anume aceea de a trăi în frică de Domnul și în conformitate cu voia Lui. La versetul 11 el spune: „*Ah! Doamne, să ia aminte urechea Ta la rugăciunea robului Tău, și la rugăciunea robilor Tăi, care vor să se teamă de Numele Tău*“.

Din perspectiva Noului Testament putem rezuma lucrurile în felul următor: simțul responsabilității își produce efectul acolo unde lucrează dragostea lui Dumnezeu, conducând la sfîntirea vieții. A umbla pe calea sfînteniei înseamnă a face loc în viața noastră puterii, prezenței și firii lui Cristos. Noi ne manifestăm nu numai prin cuvinte, ci prin întreaga noastră personalitate; sau, mai exact, Isus Cristos Se manifestă în noi prin lucrările pe care le face în viața noastră. Nu noi zidim Ierusalimul duhovnicesc, ci Domnul Isus. Nu noi suntem în stare să îmbrățișăm sufletele oamenilor, pentru a le îndruma la pocăință și mântuire, sau a le determina să se încreadă în jertfa lui Cristos, ci toate acestea nu sunt decât acțiuni ale Domnului Isus

Cristos, săvârșite prin puterea Duhului Sfânt. Numai în măsura în care viața noastră este răstignită împreună cu Cristos, poate El să-Și manifeste în noi viața Sa, lucrarea Sa și principiile Împărăției Sale și, în felul acesta, să ne sfințească. Atunci viața noastră devine o mărturie, o slujire plină de dăruire și o contribuție personală la zidirea Ierusalimului spiritual. Lucrul cel mai important pe care-l putem face pentru Domnul, ca dovadă a consacrării noastre, este să ne supunem pe deplin lucrării de sfințire pe care o săvârșește El în viața noastră. Așadar, sfințirea nu este un act personal, ci efectul unei slujiri dedicate în întregime Țelurilor Împărăției lui Dumnezeu, iar aceasta este slujirea cea mai minunată și biruitoare. Domnul Isus Cristos Își zidește Împărăția Sa nu numai *din* ci și *prin* sufletele sfințite și devotate Lui. Ele alcătuiesc pietrele vii care servesc la zidirea Casei Lui și a orașului Său, Noul Ierusalim. Și numai în măsura în care Cristos Însuși ne poate sfinți, în măsura aceea slujirea noastră devine rodnică și încununată de izbândă. Conștienți de răspunderea pe care o avem, în calitate de creștini, înaintea lui Dumnezeu și față de lumea în care trăim, să ne rugăm împreună cu Neemia: „*Doamne, dă astăzi izbândă robului Tău!*“ (v. 11).